

— Кога, въ какво състон работата.... Азъ нищо неразбирамъ.

— Азъ ти написахъ..... Областний съдъ ма бѣше напълнѣлъ (узориѣлъ).....

— Е?

— А тукъ самъ уволнениѣтъ солдатниѣтъ бѣше — пиши, казахъ на Скобелева, той ще та съжали, бѣди спокоенъ..... и азъ ти проводихъ писмо.... А ти заповѣда на нашиѣтъ Губернаторъ да не ма закачатъ..... Мене ма и успокоихъ..... Благодаря ти, защитниче нашъ.....

И бувъ мужикътъ въ краката.....

Ето тайната на тази изумителна популярностъ, напълно заслужена отъ покойниѣтъ генералъ.

— Прихождаше са хиляди писма да са пишатъ и особия да расирачатъ по този начинъ! съобщаваше ми Духонинъ.

Ни едно писмо до него не оставаше безъ отговоръ.....

Рѣшимостъта и способностъта къмъ инициативата бѣше въ него грамадна и са показваше въ венчко. Той и въ другитъ обичаше това качество.

— Защо вий не бѣхте съ насъ? попита ма веднѣжъ той, слѣдъ едно дѣло въ Гюргево.

— А азъ са допитахъ до вашиѣтъ баща.

— У нашата..... А и той ви отказа?

— Да.....

— Вий за напѣдъ недѣйте са допитва, а право отправяйте са..... Ако са допитвате — значи и вий са съмнѣвате и другиго заставлявате да са съмнѣва, възможнѣ ли е..... А колкото право отивашъ, то и въпроса за възможностъта съ това самото е рѣшенъ. Азъ въобще не можъ да търпя да са допитвамъ. Внимайте на своя отговорностъ и за напѣдъ не са допитвайте.

Отпослѣ азъ оцѣнихъ напълно този съвѣтъ.....

Въ крайтъ на Гюргевската стоянка и послѣ въ Свищовъ — на Скобелева му дохождаше до нетърпение. Твърдѣ много почиждъ да го троватъ домораслитъ Александровци Македонски.

Достатъчно бѣше да са заекне Скобелевъ за своѣтъ бойовешъ опитъ:

— Е, вий пакъ за вашиѣ халатници!..... Това е съвсѣмъ друго дѣло..... Вий тамъ по вашиѣ планини като костинурки пѣлзяхте, а вий ще прѣхвъркнемъ като орли.....

— Крилата ще стигнатъ ли.....